

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3545/2025
10.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Млађеновић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Војводина шуме“ из Петроварадина, кога заступа Милан Козомара, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 849/25 од 15.07.2025. године, у седници одржаној 10.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 849/25 од 15.07.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1035/2023 од 09.04.2025. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете у виду разлике зараде за период од 01.11.2020. године до 31.03.2024. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе означено у том ставу; обавезао туженог да тужиоцу почев од дана пресуђења па убудуће док за то постоје законски услови исплаћује новчану ренту у износу од 33.821,03 динара и то најкасније сваког 15.-ог у месецу за претходни месец, с тим што ће доспеле, а неисплаћене рате исплатити одједном са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате и обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове поступка од 330.689,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 849/25 од 15.07.2025. године, жалба тужиоца је одбијена, а жалба туженог усвојена и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1035/2023 од 09.04.2025. године, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу накнади материјалну штету у виду разлике зараде за период од 01.11.2020. године до 31.03.2024. године у појединачним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, како је то ближе означено у том ставу изреке, као и да му убудуће док за то постоје законски услови

исплаћује новчану ренту у износу од 33.821,03 динара и то најкасније сваког 15.-ог у месецу за претходни месец, с тим што ће доспеле, а неисплаћене рате исплатити одједном са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате; преиначено је решење о трошковима парничног поступка, тако што је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка од 330.689,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и обавезао тужиоца да туженом накнади трошкове парничног поступка од 155.537,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове другостепеног поступка од 133.750,00 динара, а одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, не наводећи ближе ревизијске разлоге.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, рођен 1971. године, током 2001. године био је у радном односу код туженог на пословима ..., када се повредио на раду. Као последица наведене повреде тужилац је уговором о раду од 07.07.2006. године распоређен на послове ... са утврђеним коефицијентом за обрачун зараде 2,45, а док је радио на радном месту ... тужиоцу је коефицијент за обрачун зараде износио 3,35. У периоду када је обављао послове ... тужилац је имао пребачај норме који је био од утицаја на висину зараде и на део зараде који се односи на норму. Од новембра 2023. године код туженог су повећани коефицијенти свих запослених, па је тужилац почев од новембра 2023. године имао коефицијент за обрачун зараде 3,25, док су упоредни радници на пословима ... имали коефицијент обрачуна зараде 4,15. Вештак је дао налаз и мишљење у погледу разлике зараде између зараде обрачунате према утврђеном коефицијенту за послове ... 2,45, односно 3,25 почев од 01.11.2023. године и зараде обрачуна према утврђеном коефицијенту за послове ... 3,35 односно 4,15 почев од 01.01.2023. године у три варијанте и то: по првој варијанти без увећања зараде ... по основу просечно остварене норме упоредних радника, у другој варијанти са увећањем зараде ... по основу просечно остварене норме упоредног радника и у трећој варијанти са узимањем у обзир просека сати рада, одсуства са рада и других делова зараде упоредних радника.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев прихватајући трећу варијанту налаза вештака, али је пропустио да одлучи о приговору застарелости потраживања тужиоца који је тужени истакао у одговору на тужбу.

Другостепени суд је, налазећи да је првостепени суд заузео становиште да приговор застарелости није основан и да није заступила застарелост потраживања тужиоца (с обзиром да је усвојио тужбени захтев), одбио тужбени захтев са образложењем да је потраживање тужиоца за накнаду штете и досуђене ренте

застарело, јер је тужилац за штету дознао у августу 2006. године када му је исплаћена прва зарада у мањем износу од зараде коју је остварио на пословима ..., а све до покретања овог поступка није подносио тужбу за накнаду штете и исплату ренте. Тужбу у овој парници поднео је 22.11.2023. године, те је од доспелости најстаријег неиспуњеног потраживања тужиоца до подношења тужбе протекло више од пет година, услед чега је застарело право тужиоца из кога проистичу повремена потраживања, на основу члана 373. став 1. ЗОО. Наступањем застарелости права тужилац је изгубио право да захтева повремена давања и то како она која су доспела пре ове застарелости, тако и будућа повремена давања, према члану 373. став 2. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право при оцени приговора застарелости.

Законом о облигационим односима – ЗОО прописано је (члан 376. став 1) да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило (став 1) и да у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од када је штета настала (став 2). Одредбама истог закона прописане су и последице наступања застарелости (члан 360) које се огледају у томе да: застарелост престaje право захтевати испуњење обавезе (став 1); застарелост наступа кад протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе (став 2); као и почетак тока застарелости - први дан после дана кад је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе (члан 361. став 1) и наступање застарелости – кад истекне последњи дан законом одређеног времена (члан 362).

Застарелост захтева за накнаду штете цени се према пропису члана 376. и 377. ЗОО, без обзира на то да ли се накнада захтева за већ насталу штету или за штету за коју је по редовном току ствари извесно да ће сукцесивно настајати у будућности, као и без обзира на то да ли се накнада штете захтева у облику новчане ренте или у једнократном износу. У том случају рокови застарелости за прво утужено потраживање рачунају се по одредбама члана 376. ЗОО. Ово због тога што се будућа штета може сагледати већ заједно са садашњом, јер је по редовном току ствари извесна. Код губитка на заради због потпуне или делимичне неспособности што је оштећени већ сазнао, па се не ради о штети за коју ће он дознати тек у оно време кад наступи губитак у заради. Због тога, у том случају и рок застарелости за ту штету почиње да тече већ сазнањем за њу, а не тек оним даном кад у будућности настане губитак зараде.

У конкретном случају, основ потраживања тужиоца је накнада штете на име изгубљене зараде коју би остварио да је радио на радном месту ... и зараде коју је остварио на радном месту послови ..., имајући у виду разлике у коефицијенту прописане Колективним уговором туженог, и то за период од новембра 2020. године закључно са мартом 2024. године.

Потраживање тужиоца за накнаду штете у облику новчане ренте коју тужилац тражи постављеним тужбеним захтевом почев од пресуђења па док за то постоје законски услови, по налажењу овог суда је застарело, како је то правилно закључио и другостепени суд.

Нису основани наводи у ревизији тужиоца да потраживање није застарело јер будућа штета не може да застари имајући у виду да још увек није доспела. Ово због тога што се у конкретном случају будућа штета може сагледати већ заједно са садашњом, јер је по редовном току ствари извесна, па је очигледно реч о штети за коју је оштећени већ сазнао, супротно наводима у ревизији.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић